

Príbuzní J. Š., ako žalovaní, zapierali, že by hore spomenuté nemovitosti boli — vztahom na žalujúce strany — vetevným majetkom.

Sedria v Prešove rozsudkom č. P. III. 252-1917/23. prisúdila žalujúcim stranám rečené nemovitosti v celku titulom dedenia v pobočnej vetve.

Súdna tabula v Košiciach rozsudkom č. 1918. P. I. 1432/27. zmenila čiastočne rozsudok súdu I. inštancie v tom smysle, že pobočným príbuzným F. len polovicu rečených nehnuteľností prisúdila. V dôvodoch svojho rozsudku uviedla, že polovica nehnuteľností, pochádzajúcich od J. N., prevodom na M. G. ztratila povahu vetevného majetku dotyčne žalujúcich strán, nakoľko sa táto polovica stala akvizíciou M. G., s ktorým žalujúce strany neboli v pokrevnom sväzku, z čoho nasleduje, že na túto polovicu poboční príbuzní F. oprávneného dedičného nároku — titulom dedenia v pobočnej vetve — nemajú; rečená polovica patri pobočným príbuzným J. Š., ktorý ju zdedil po svojej manželke F.

Je síce pravda, že A. a M. G. vlastnícke právo rečených nehnuteľností previedli na F. a M. N. bez bližšieho určenia, že ako majú byť rozdelené podiely prevoditeľ'ov (ktorí boli v rovných poloviciach vlastníckmi) medzi F. a M. N.; poneváž však celé spoločné nehnuteľnosti boli majetkom, pochádzajúcim od J. N. a nemožno predpokladať, že by prevoditelia podiel svojej dcéry F. boli chceli pozbaviť rodinnej dedickej povahy, súdna tabula túto otázku odvodzavaním z rodinného pomeru prevoditeľ'ov a z pôvodu majetku tým spôsobom riešila, že pri rečenom prevode polovica nehnuteľností, patrívšia M. G., ktorá u bola ztratila povahu vetevného majetku, v celku prešla na M. N., kdežto polovica nehnuteľností, patrívšia A., v celku prešla na F.

7.

Najvyšší súd vec, — v ktorej súdna tabula v Košiciach v druhej inštancii vyniesla rozsuaok — ako súd bývalého kráľ'ovstva uhorského — prevádzajúc súanictvo na základe výsosneho práva, vztahujúceho sa na tú čiastku bývalého Uhorska, ktorá pozaejšie následkom štátneho prevratu pripadla Madarsku, kam aj teraz patri, — neuznal za takú, ktorej preskúmanie v poslednej inštancii (násleakom dovolacej žiadosti) spaalo by do oboru jeho pôsobnosti.

(11. II 1921. č. Ro. III. 27/20.)

Najvyšší súd dovolacej žiadosti žalujúcich strán nevyhovet.

V spore žalobníčka bola budapeštianska firma, žalovaný zo Sárospataku; predmet sporu bol odovzdanie 3000 kub. metrov dôleneho dreva na žel. stanici v Sárospataku alebo zaplatenie 171.000 K odškodného; súd I. inšt.: sedria v Novom Meste pod Šiatrom (Sátoraljaújhely); súd II. inšt.: súdna tabula v Košiciach, ktorá vyniesla rozsudok dňa 24. októbra 1918.

Dr. Hynek Minster:

1. V jaké valutě se má platit směnečný dluh ze směnky, přijaté v cizozemsku?

2. Podání dovolací stížnosti a připojení k dovolací stížnosti odpůrcově.

V. T. banka žalovala M. H. jako vystavitele a Z. P. jako indor-satáře směnky na zaplacení směnečného dluhu. Směnka byla vystavena 15. července 1919 ve Vel. Topolčanech, na Slovensku, Zněla na 21.000 K bez udání v jaké valutě. Přijata byla od A. G. v Budapešti. Pod adresou acceptantovou byl záznam, že je splatna ve Vel. Topolčanech u žalující banky. Protestována byla ve Vel. Topolčanech. Akceptant nebyl žalován. Platebním příkazem bylo žalovaným uloženo, aby zaplatili 21.000 K s příslušenstvím bez označení, v jaké valutě.

Žalovaní namítli:

1. že směnka před podpisem nebyla opatřena domicilem, a proto že je Budapešť platebním místem;

2. že nebyla protstována v Budapešti a že následkem toho ztratila žalobkyně žalobní nárok proti žalovaným.

3. že směnečný dluh se má platit v uherské měně.

Navrhla zamítnutí žalobního návrhu, po případě změnu platebního příkazu a odsouzení k placení v uherské měně.

Soud první stolice zachoval platební příkaz v platnosti.

Důvody: Je nesporno, že směnka byla opatřena poznámkou »fizetendő« (splatno) před tím, než ji vystavitel odevzdal žalobkyni. Proto byla oprávněna žalobkyně jako držitelka směnky vyplnit domicil. Dle zvyku ji mohla domicilovat u sebe.

Protože platebním místem jsou Vel. Topolčany a že směnka byla vystavena po obkolkování peněz a že nebyla označena měna, má se rozumět československá měna.

Soud druhé stolice změnil první rozsudek tak, že žalované odsoudil k placení směnečného dluhu v maďarské měně.

Důvody: Ohledně domicilu se připojil k důvodům prvního soudu. Pokud se týče valuty, vyslovil, že domicilem se nezměnil materiální obsah směnky. Směnečný závazek se má splnit, jako by směnka nebyla domicilovaná. Protože směnečný obnos byl splatný před domicilováním v Budapešti, nemají žalovaní povinnost platit v československé měně nýbrž v maďarské.

Proti rozsudku III. stolice se dovolala včas žalobkyně a pozdě žalovaný. Žalovaný podal mimo to odpověď na dovolací stížnost žalobkyně. V ní se připojil k jejímu odvolání. Ve svém odvolání i v této připojovací žádosti uplatňoval tytéž námítky.

Nejvyšší soud odmítl dovolací stížnost žalovaného jako opožděnou. Odvolání žalobkyně zamítl a připojovací žádost žalovaného odmítl. Dovolací útraty navzájem zrušil.

Důvody:

Sporná zmenka bola vystavená 15. júla 1919, na nej figuruje jako prijímatel v Budapešti bydlíaci A. G., a druh peňazí je na zmenke jednoducho len ako »koruny» označený, — ponač v tom čase, keď zmenka bola vystavená, už bol vydaný zákon č. 187-1919, Sb. z. a nar., v ktorom je určené, že tuzemská koruna sa má literami »Kč» to jest slovami »koruna československá» označiť, má sa z obsahu zmenky zistiť, že sporná zmenka bola vystavená a akceptovaná v mene maďarských korún.

Rozhodnutie odvolacieho súdu tedy zodpovedá §-u 37. zákonom. č. XXVII. 1876, a tak je bezzákladná na porušenie materiálneho pravidla založená sťažnosť dovolacej žiadosti žalujúcej firmy.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd dovoláciu žiadost žalujúcej firmy zamietol.

Jestli sú obe sporné strany s rozsudkom odvolacieho súdu nespokojné, má každá z nich na výber dvojakú cestu. Buď i tá i oná strana napadne rozsudok odvolacieho súdu samostatnou dovolaciou žiadosťou alebo sa pripojí k dovolovacej žiadosti druhej strany.

Rozhodme-li sa pre samostatnú dovoláciu žiadost, konsumuje jej prislúchajúce právo odporu a nie je jej dovolené, podať pripojovací žiadost totožného obsahu ešte okrem toho. Na tomto stanovisku ničoho nemôže zmeniť tá okolnosť, že dovolacia žiadost pre formálnu závalu, najmä pre opozdenosť bola odmietnutá, ponač sa tým nemôže odvrátiť tá okolnosť, že podaním dovolacej žiadosti bolo právo odporu konsumované, nehľadia k tomu, že by bolo priamým obídením zákonných ustanovení o prákluzivnej lehote k podaniu dovolacej žiadosti, keby oklúkovou pripojovacíou žiadostou bolo napravené zmeškanie lehoty k podaniu dovolacej žiadosti a tým bol odpora

o procesuálně výhodě, které si nadobudnul zo zameškania lehoty k podaniu dovolacej žiadosti druhou stranou, pripravený. Ostatne má strana pre opozdenie lehoty k podaniu dovolacej žiadosti opravný prostriedok a síce ospravedlňovaciu žiadosť.

Ponevác žalovaný M. H. podal už samostatnou dovolaciu žiadosť, nie je procesuálne prípustné, aby z tých istých dôvodov podal pripojovaciu žiadosť, preto bola táto, ako neprípustná, odmietnutá.

Ponevác dovolacia žiadosť žalujúcej firmy bola bezúspešná a pripojovacia žiadosť bola odmietnutá, Najvyšší súd dovolacie útraty medzi týmito stránkami v smysle §-ov 543., 508. a 426. O. p. p. vzájomne zrušil.

Rozhodnutí nejvyššieho soudu z 19. října 1921 Rv. III. 242-20.

Dr. J. Kotyza.

Proti rozsudku osvobozujícimu z důvodů abolicenelze dle § 359. odst. 2. v. tr. ř. podati zmateční stížnosti ve prospěch obžalovaného pro zmatek dle bodu 9:b §-u 358. v. tr. ř.

Nejvyšší vojenský soud usnesl se v neveřejném sedění dne 9. prosince 1921 o zmatečné stížnosti A. V. proti rozsudku divisního soudu v B. ze dne 8. února 1921, jímž obžalovaný jedn. dobrov. ná. předník V. V. po obnovení trestního řízení byl zproštěn obžaloby pro zločin zběhnutí podle §. 183 a 198 v. tr. z., pro který byl rozsudkem polního soudu jako soudu náhlého ze dne 7. ledna 1916 čj. K. 2-16 podle §. 444, odst. 2. v. tr. ř., § 35 v. tr. z. a § 21 branného zákona vedle degradace na delostřelce s nezpůsobilostí postoupiti opět do vyššího platu nebo vyšší hodnosti a ztráty práva jednoroční služby k trestu smrti zastřelením odsouzen, kterýž trest vykonán, vyslechnuv nám. gen. voj. prokurátora, za právo: Zmatečná stížnosť se jako neprípustná zamítá:

Důvody:

Usnesením nejvyššieho vojenského soudu ze dne 4.-VI. 1920, čj. P. 293-19 byla ve prospěch odsouzeného nařízena obnova trestního řízení, ukončeného proti jednor. dobrov. V. V. rozsudkem polního soudu jako soudu náhlého ze dne 7.-I. 1916, jímž byl obžalovaný pro zločin deserce podle §. 183 a 198 v. tr. z. po rozumu §. 444 : 2. v. ř. k trestu smrti zastřelením odsouzen, kterýž trest 8.-I. 1916 byl vykonán.

Po provedené obnově setrval vojenský prokurátor při obžalobě pro zmíněný zločin, a po hlavním líčení vynesl válečný soud v B. dne 8.-II. 1921 rozsudek, kterým vzhledem k tomu, že rozhodnutím presidenta republiky ze dne 24. října 1919 byla pro zločin deserce udělena amnestie a abolicen, odsouzený podle §. 306 : 4 v. tr. ř. od obžaloby osvobozen.

Při tom arcif válečný soud pochybil formálně potud, že, osvobodiv obžalovaného od obžaloby naň vznesené, nezrušil výslovně rozsudek náhlého soudu ve výroku o trestu. Tato formelní vada nemění však ničeho na skutečnosti, že v podstatě jest zde co činiti s rozsudkem osvobozujícím.

Proti tomuto osvobozujícimu rozsudku podala matka obžalovaného zmateční stížnosť, ve které se mimo jiné staví na stanovisko že obžalovaný byl nepřičetným. I když soud zjistil, že zde běží o zločin deserce po stránce objektivní, jest zde prvý okolnost — nepřičet-